

GŁOBIĆ SIĘ (2) *vb impf*

się (1), sie (1).

inf gł(o)bić się (2).

Sł stp s.v. głobić, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z tych samych przykładów) s.v. głobić.

Starac się, troszczyć się [o co] (2) : Ku kmiećowi táko mowił: Proznoc się o zgodę głobić/ Miedzy námá nie może być. BierEz L3.

Szereg: »nie głobić się ani starać« (1): A yełliby łnadź tho rozumyał żeby łlug Bogu potrzebá było/ może łie o tho nyegłobić áni łtárác/ boć ich yełt bárzo żyzno GliczKsiqż O7.

Formacje współrdzenne: odgłobić, pogłobić się, rozgłobić się, wygłobić, zagłobić, zgłobić; ogłabiać, rozgłabiać, wygłabiać, zagłabiać, zgłabiać.

AL